

HISTÒRIES DEL MÓN

La primera princesa de Seborga

ANNA BUJ
Roma. Corresponsal

Dins de les fronteres italianes hi ha la Ciutat del Vaticà i San Marino, però hi ha també els que amenacen de crear una altre microestat. Són els 300 habitants de Seborga, un poble medieval al costat de la frontera amb França que reivindica la independència de l'Estat italià des de fa més de cinquanta anys.

Seborga, la història del qual es remunta al segle IX, ha tornat a les notícies a l'haver elegit la seva nova sobirana, la primera dona, la princesa Nina Döbler Menegatto, que a partir d'ara rebrà el títol de la Sua Tremendità. La nova princesa resulta ser l'exdona de l'anterior príncep, Marcello I –qui va abdicar per motius personals i ara viu a Catalunya– i va guanyar les eleccions amb 122 vots contra els 69 de la seva única contrincant, Laura Di Bisceglie, la filla del florista que va declarar la independència d'aquest territori el 1963 i es va autoproclamar príncep Giorgio I. Per descomptat, Itàlia no els ha reconegut mai.

Els habitants de Seborga clamen que tenen motius històrics de pes per ser independents. Segons explica Luca Pagani, portaveu del principat, el comte Guidone de Ventimiglia va donar el 954 el territori als monjos benedictins de l'abadia de Sant Honorat a les illes de Lérins, situades davant de Canes. A partir del segle X l'abat va començar a utilitzar el títol de príncep amb l'autorització del papa Gregori VII, i fins al 1666 van obtenir la seva pròpia moneda, el luigino, l'adaptació italiana de petit-Louis, pel Louis, la llavors moneda francesa.

Aviat aquestes terres van començar a ser incòmodes per als monjos, així que després d'unes males collites i la negativa dels camperols a pagar més impostos, l'abat va decidir vendre el territori a Víctor Amadeu II de Savoia, rei de Sardènia, el 1729.

Aquest és el principi de totes les reivindicacions independentistes de Seborga. La teoria

La nova sobirana. Nina Döbler Menegatto, princesa de Seborga

Un petit poble italià reivindica la independència com a principat des de fa més de 50 anys

dels seus defensors és que l'acte de venda del 1729 als Savoia mai no va ser legal perquè no va quedar registrat. A més, el territori va ser venut "com a possessió personal del rei, no perquè entrés al regne de Sardènia, sinó que el monarca anava a exercitar un paper de protector", assegura Pagani, que afirma que Víctor Amadeu II va pagar amb els seus propis fons i no amb els del regne. Agreguen que el sobirà no va utilitzar mai el títol de príncep de Seborga, i que "el 1815 cap document del congrés de Viena no diu que Seborga formava part del Regne de Sardènia", i que per tant, l'annexió de Sardènia, el 1861, al Regne d'Itàlia i, el 1946, a la República italiana han de ser considerades "unilaterals i il·legítimes". "Som independents perquè mai no hem deixat de ser-ho", promet la princesa Nina, que es dedica a la immobiliària i viu a cavall de Seborga i el proper Mònaco. Ella vol, precisament, el model dels Grimaldi. "Els meus electors sostenen que hem de ser

L'objectiu de l'hereva és trobar els documents necessaris per ser un nou Mònaco

com Mònaco, és a dir, independents però amb els serveis italians. Fomentaria el turisme i ajudaria a les poblacions italianes properes", opina. La princesa tampoc no amaga que després de la defensa d'aquesta independència hi ha una campanya de màrqueting turística.

Les reivindicacions sobiranistes de Seborga havien quedat oblidades fins al 1963, quan Giorgio Carbone (després el príncep Giorgio) va decidir recuperar la història i va crear una constitució, un himne, una bandera, una matricula de cotxe i va començar a promoure el retorn del luigino, que ara es canvia a 0,18 euros. Carboni va morir el 2009 i el 2010 va ser elegit Marcello, perquè van decidir que com els cèl·lules abats no es passaven el principat per herència. Havien de sotmetre el títol a votació. Han patit molts desafiaments, fins i tot un intent de cop d'Estat. El 2016 un ciutadà francès que es presentava com Nicolau I va declarar ser el veritable príncep de Seborga i en un vídeo per a les 300 ànimes del municipi prometia batre's per aconseguir finalment la independència.

Entre les propostes electorals de la Sua Tremendità està el trobar els papers que sostindrien les seves tesis als arxius del Vaticà i de l'Estat italià. Preguntada per si pensen reclamar un referèndum d'autodeterminació, Menegatto rebutja fer res que sigui "il·legal", perquè el pla és recórrer a la justícia europea. No fa broma quan assegura que ho poden aconseguir. "Res no és impossible, mira el Brexit o Trump".

Això sí, no donen suport a la independència de Catalunya. Les autoritats de Seborga creuen que "l'elevat grau d'incertesa de la qüestió no consent al principat d'assumir una posició clara i definida" i opten per la cautela: "Esperarem el desenvolupament de la situació i les reaccions de la comunitat internacional".